

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie D.C.

skazanego z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 listopada 2024 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od

wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z 13 lutego 2024 r., sygn. V Ka 949/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kozienicach z 1 czerwca 2023 r., sygn.

akt II K 775/19

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 czerwca 2023 r. Sąd Rejonowy w Kozienicach, sygn. akt II K 775/19 uznał D.C. w ramach zarzucanego czynu z pkt. V części wstępnej wyroku

za winnego tego, że: w dniu 20 sierpnia 2019 r. P. woj. mazowieckiego, działając wspólnie i w porozumieniu z S.C., G.G., S.S., dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariuszy Komisariatu Policji w P. st. post. D.D. i sierż. sztab. M.R. podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych, związanych ze zgłoszoną interwencją domową, w ten sposób, że wymachiwał w ich kierunku pięściami, szarpał za dłonie st. post. D.D. wyrywając mu ręczny miotacz gazu, w celu zmuszenia do zaniechania prawnej czynności służbowych związanych z zatrzymaniem S.C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zwoleniu z dnia 31 stycznia 2011 r., sygn. akt. II K 628/10, czym wypełnił przesłanki z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. D.C. został uznany winnym dokonania zarzucanego mu czynu z pkt. VI części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 226 §1 k.k. i za to wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., mając na uwadze art. 4 § 1 k.k. według stanu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia czynu orzeczone oskarżonemu D.C. kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego D.C. solidarnie z S.C., G.G. i S.S. nawiazki w kwocie 5.000 złotych na rzecz pokrzywdzonego D.D. i w kwocie 5.000 złotych na rzecz pokrzywdzonego M.R.

Apelację od wyroku złożył obrońca D.C., który zarzucił rozstrzygnięciu m.in. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z 13 lutego 2024 r., sygn. akt V Ka 949/23 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Od orzeczenia sądu II instancji kasację wywiódł obrońca skazanego D.C. - adwokat J.G.

Zaskarżając wskazane orzeczenie obrońca zarzucił mu rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

- art. 410 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez wadliwe

przeprowadzenie kontroli instancyjnej w zakresie zarzutu dotyczącego pominięcia przez sąd I instancji znacznej części materiału dowodowego w postaci akt postępowań prowadzonych przed tamtejszym sądem co do pozostałych dwóch współsprawców o sygn.: II K 358/20 i II K 551/20,

- art. 148 § 2 k.p.k. w zw. z art. 173 § 1-4 k.p.k., poprzez uznanie, iż. czynność okazania D.C. została przeprowadzona w sposób prawidłowy i niebudzący wątpliwości.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu oraz przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony w ramach postępowania kasacyjnego do ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolowania prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, niedopuszczalne jest w kasacji skuteczne kierowanie zarzutów przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, a więc rozpoznawanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Nie budzi również wątpliwości, że powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji jest możliwe w przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji, kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego

procedowania instancji odwoławczej, w następstwie, którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji. W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego.

Analiza treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia, wskazuje, iż zarzuty dotyczą w istocie wprost wyroku sądu pierwszej instancji poprzez co autor kasacji stara się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy w Kozienicach i zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy w Radomiu. Z istoty samej kasacji wynika, że w tym postępowaniu niedopuszczalne jest dokonywanie przez Sąd Najwyższy ponownej oceny dowodów, czy też poprawności dokonanych ustaleń faktycznych. Sąd kasacyjny może tylko zbadać, czy sądy obydwu instancji dokonując tych ustaleń nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Zatem kontroli w trybie kasacji podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania.

Sąd odwoławczy w sposób należyty odniósł się do zarzutu z pkt. 1 apelacji D.C., dotyczącego naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wskazując z jakich powodów zeznania pokrzywdzonych zasługiwały na *danie* im *wiary* i zostały *prawidłowo* ocenione przez sąd I instancji. Odnosząc się do twierdzeń obrońcy dotyczących konieczności uwzględnienia przez sąd, iż pozostali oskarżeni o udział w zdarzeniu zostali uniewinnieni, sąd *ad quem* prawidłowo powołał się na zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego. Z treści art. 8 § 1 k.p.k. wynika, że sąd karny jest bowiem uprawniony i obowiązany zarazem samodzielnie rozstrzygać kwestie faktyczne i prawne. Konsekwencją ww. zasady jest to, iż ocen w tym zakresie nie można zastępować ustaleniami i ocenami dokonanymi przez inny sąd w innym postępowaniu, nawet jeżeli orzeczenie w nim wydane zapadło na kanwie analogicznego stanu faktycznego. Przytoczone w części motywacyjnej zarzutu twierdzenia autora kasacji stanowią jedynie polemikę z wywodami sądu odwoławczego i próbę wywołania ponownej kontroli odwoławczej, tym razem przez Sąd Najwyższy.

Również chybiony okazał się zarzut z pkt. 2 kasacji. Przede wszystkim Sąd Okręgowy w Radomiu – sąd odwoławczy, nie mógł naruszyć przepisów postępowania wskazanych w pkt. 2 kasacji. Nie przeprowadzał bowiem samodzielnie postępowania dowodowego, a w konsekwencji nie czynił własnych ustaleń faktycznych. Wobec podniesienia tożsamego zarzutu w apelacji, odnosząc się do niego sąd odwoławczy przyznał, iż w jednym z protokołów nie wskazano numeru osoby okazanej, która miała dopuścić się przestępstwa. Jednak jak podkreślił sąd *ad quem* z zeznań świadka K. K. wynikało, iż informacja ta została pominięta omyłkowo i nie miała żadnego wpływu na przebieg samej czynności okazania

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. na posiedzeniu bez udziału stron kasację wniesioną na rzecz skazanego D.C. oddalił jako oczywiście bezzasadną, orzekając o kosztach na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Wobec oddalenia kasacji bezprzedmiotowe stało się rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

[WB]

r.g.